

POSTANOWIENIE

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko W. B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 21 listopada 2022 r., VII AGa 367/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany W. B. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 listopada 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zapłatę.

Skarżący uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem następujących zagadnień prawnych:

A) *Czy zasada swobody umów (art. 353¹ k.c.) umożliwia objęcie umową gwarancji należności o charakterze publicznoprawnym, w szczególności prowadząc do obowiązku refinansowania przez gwaranta danin publicznych z mocy prawa obciążających i ponoszonych przez beneficjenta gwarancji?*

B) *Czy zgodne z naturą stosunku prawnego - umowy gwarancji samoistnej i tym samym możliwe, pozostaje udzielenie zabezpieczenia bez kwotowego określenia sumy gwarancyjnej jako maksymalnej wysokości*

zobowiązania gwaranta, przy jednoczesnym poprzestaniu na wymieniu kategorii opłat, które będą podlegać refinansowaniu?

C) Czy umowne zagwarantowanie, że na podmiot trzeci (beneficjenta gwarancji) nie zostaną w przyszłości nałożone daniny publiczne przez konkretny organ administracji (w realiach sprawy - Prezydenta m.st. Warszawy), z jednoczesnym zobowiązaniem gwaranta do zrefinansowania wszelkich kosztów w przypadku powstania konieczności uiszczenia należności publicznoprawnej przez beneficjenta, pozostaje dozwolone w myśli art. 58 § 1 k.c. w aspekcie sprzeczności (lub co najmniej obejścia) art. 62b § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w zw. z art. 6q ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie

Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom, ponieważ uzasadnienia przedstawionych zagadnień zostały opracowane w oparciu o polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd odwoławczy, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Przede wszystkim, z umowy zawartej między stronami wynika przejęcie przez pozwanego odpowiedzialności ograniczonej kwotowo, choć nie wyrażonej numerycznie, do kwoty różnicy, jaka powstałaby pomiędzy poniesionymi opłatami, a opłatami i karami administracyjnymi naliczonymi powódce za czas, w którym uiszczala na rzecz gminy opłaty w oparciu o błędną klasyfikację odpadów, której zresztą dokonał sam pozwany. Nie była to zatem odpowiedzialność nieograniczona, ani co do kwoty, ani co do czasu.

Nie sposób również dzielić wątpliwości prawnych dotyczących objęcia gwarancją należności publicznoprawnych wobec ustalenia, że celem spornego postanowienia nie było przeniesienie na pozwanego odpowiedzialności powódki w zakresie tychże należności, lecz wzięciem odpowiedzialności przez pozwanego za własne zapewnienia, stanowiące podstawę umownego uregulowania zobowiązań stron umowy (k. 36 i 37 zaskarżonego wyroku). Polemizując ze stanowiskiem sądów *meriti* skarżący pomija fakt, że to on zakwalifikował odpady pochodzące z nieruchomości powódki jako niekomunalne i był gotowy ponieść ryzyko takiej kwalifikacji.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

AD

[ał]

